

Standard, de har naaet nu under Forhandlingerne i Foraaret. Der er sikkert mange af Socialdemokraterne, der i det sidste Aar har maatte advare imod alt for stærke Fordringer fra Arbejdernes Side, og jeg ved, at jeg for mit Vedkommende har været med til at fraraade, at man i Fjor under Krigen og under de vanskelige Forhold skulde stille større Fordringer, end der blev stillet, og end der kunde honoreres. Men saa meget er sikkert, at jeg i hvert Fald ikke, og jeg antager ikke nogen Socialdemokrat, kan være med til at anbefale, at Arbejderne skulde finde sig i, at det Grundlag, som fandtes, den Gang Lønnen blev forhøjet i Foraaret, og da Lønningsnormerne i den nu foreliggende Lønningslov blev fastsat, forandres gennem højere Priser, uden at kræve højere Løn. Det forekommer mig derfor, at hvis man vil have den Arbejdsro, som ogsaa jeg ønsker, og som jeg tror er heldig for Landet, saa maa man nødvendigvis gøre noget for, at Priserne bliver bevaret, saaledes som de var for nogle Maaneder siden, ikke blot saaledes som de er nu, men saaledes, at de svarer til de Lønninger, der blev fastsat i Foraaret, og de Lønninger, som er fastsatte i Lønningskommissionens Betænkning. Ellers forrykker man Forholdet og forfordeler den arbejdende Befolkning i Forhold til de andre Samfundsklasser.

Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem fra Æbeltoft og det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt skal spekulere mere paa at faa Udgifterne dækket ved at inddrage de Tilskud, som Staten har givet til Prisregulering. Disse Tilskud er sikkert i høj Grad nødvendige fremdeles og mere nødvendige nu, end de var for nogle Maaneder siden, idet Priserne nu er stadig stigende. I Stedet for at inddrage disse Tilskud skulde man hellere spekulere paa at bevilge flere Penge, saaledes at en rimelig Levefod for Arbejderklassen og for Tjenestemandsklassen kan bevares her i Landet. Der var maaske en Tid, da de Herrer fra de konservative Partier ikke behøvede at tage Hensyn til de arbejdende Klasser i samme Grad som nu, den Gang da den daglønnede Arbejder alene var organiseret. Men nu til Dags tror jeg ikke, at det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt vil faa Tak fra sine Vælgere, hvis han sætter sig imod en rimelig Levefod for Arbejderne og Tjenestemændene. Sligt gaar ikke længere. Nu strækker de sociale Rørelser sig langt højere op i Samfundet, tager i hvert Fald alle Tjenestemændene med, og nu tror jeg ikke, at de ærede Ordførere for de konservative Partier skulde være saa sikre paa, at det gaar

at sætte sig imod en rimelig social Udvikling her i Landet.

Derfor vil jeg meget fraraade, at man kommer ind paa i nogen Hurtighed at ophæve de prisregulerende Foranstaltninger, vi har haft her i Landet i den senere Tid. Vi trænger tværtimod til flere i Stedet for til færre. Jeg vilde gerne først og fremmest henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke kunde faa den overordentlige Kommission til at tænke lidt paa en virkelig Prisregulering igen. Den overordentlige Kommission har i sin Tid gjort et stort Arbejde, og den højtærede Indenrigsminister har navnlig personlig sat et stort Arbejde ind paa at ordne Prisforholdene og skaffe os de nødvendige Tilførsler; men det forekommer mig rigtig nok, at i den senere Tid er det gaaet noget sløjt med Prisreguleringen. Har vi hørt noget fra den overordentlige Kommission, er det i den Retning, at nu er Prisen sat op paa det Fødemiddel, og nu er Prisen sat op paa det Fødemiddel; men om nogen Nedgang, om nogen virkelig Regulering ned ad har vi ikke hørt. Det forekommer mig, at som Forholdene er i Øjeblikket, maa vi enten have en virkelig Prisregulering igen eller ogsaa maa Staten give Tilskud, saaledes at vi skaber rimelige Vilkaar for de arbejdende Stænder.

Der er navnlig to Ting, som passende kunde tages frem, og det er, at man i Stedet for at ophæve Maksimalpriserne fastsætter Maksimalpriser paa de vigtigste Fødemidler og Artikler, for hvis Vedkommende det er nødvendigt, at man ikke faar dem for højt op i Pris, og at man for indførte Artikler faar en Maksimalfortjeneste fastsat, saa der ikke kan jobbes med Nødvendighedsartikler, som det ellers vil ske i meget høj Grad. Paa disse to Omraader vil jeg meget henstille til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke kan gøres noget for at hidføre bedre Forhold. Og dernæst vil jeg bestemt henstille til det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt og det ærede Medlem fra Æbeltoft, at man ikke kommer ind paa at dække noget af det Beløb, der skal anvendes til Lønninger for Tjenestemænd, ved Indskrænkning af prisregulerende Foranstaltninger. Hvad der var tiltænkt Tjenestemændene, det maa komme ind ved de nye Skatter, helst ved de direkte Skatter, men i hvert Fald ved nye Skatter. Der er ingen Vej udenom.

Asgar Karstensen: Jeg vilde gerne rette to Spørgsmaal, et til den højtærede Indenrigsminister og et til det radikale Partis